

נויגר הרפיה

בת שלום וגיסל קרניץ. נולדה ב־30.10.1927 בקריסטיאנופול שבגליציה המזרחית בבית חסידי ונתחנכה באוירה דתית. היתה הצעירה. במשפחה וילדת־השעשועים בבית. למדה בבית־הספר העממי ובבית־הספר „בית־יעקב“ והצטיינה בלימודיה. בהיותה בת 12 פרצה מלחמת־העולם השניה והגרמנים חדרו לעיירה. המשפחה גלתה עם כל היהודים לשטח הכיבוש הרוסי במזרח פולין וכעבור זמן קצר גורשו לסיביר.

הילדה המפונקת סבלה רעב וקור. הוריה ושתי אחיותיה מתו, ומותם השפיע עליה השפעה מדכאת עד כדי כך שהיה חשש כי לא תוכל לשאת צערה. בשנת 1942 נוסד ברוסיה מוסד לילדים יתומים יוצאי פולין, שמתפקידו היה להעבירם למזרח התיכון. הדסה נכנסה למוסד זה וחיתה בתנאי עוני ושנאה ליהודים, ורק התקווה לעלות לארץ־ישראל עמדה לה בסבלה. היא קיוותה להתראות עם אחיה ואחותה בארץ. במאוס 1943 עלתה מטהרן ב„עליית־הנוער“. התעוררה בה תשוקה להמשיך בלימודים והצטרפה לחברת הנוער הדתי במקוה־ישראל. שם הבליגה על סבל עברה וחדות־הנעורים חזרה אליה. מלומדת־נסיון וישרת־שכל בחרה בחלוציות ועבדה באחריות וחריצות בכל ענפי המשק בבית־הספר החקלאי. למדה מהר עברית ואהבה ביחוד לשוטט בארץ. כעבור שנתיים סיימה לימודיה בהצלחה ויצאה עם הגרעין לשנת־הכשרה בכפר־עציון וב־1945 הצטרפה לקבוצה. הייתה בעלת אופי חזק וטוב, ומילאה כל עבודה בפשטות, במרץ וללא תלונה. בחורף הקשה עבדה ביעור, בקיץ — בשירותים ובבית־המרגוע. אהבה את המקום והמפעל. בשלהי קיץ תשי״ז נישאה לאלכסנדר נויגר, חבר הכפר. כעבור חדשים מספר פרצה מלחמת־השחרור. רגש החובה והרצון לשאת בעול הגנת המקום גבר בה על רצונה להימצא בבית שבנתה לה זה לא כבר, ויצאה לתל־אביב לקורס אלחוט. השקיעה בלימוד זה את כל כוחה וידעה לשמור סוד. לקרובים שביקרה אצלם יום־יום לא נודע במה היא עסוקה. הקורס נמשך חדשיים ועם סיומו כבר היה כפר־עציון במצור. היא הגיעה לירושלים בשיירה ופניה מועדות אל הכפר. משלא נתנו לה לחזור מיד בכתה ולא נתנה מנוח. „שם זקוקים לי“, טענה. „איני יכולה להיות כאן!“ לאחר שבוע הצליחה להגיע לגוש. עבדה כאלחוטאית ומילאה תפקידה בנאמנות ובהרגשת סיפוק. נפלה בקרב האחרון, 13 במאי 1948, בשבתה ליד המשדר במגור. באותה שעה נפל בעלה במערב הכפר. ביום כ״ה במרחשון תשי״ד (17.11.1949) הועברה למנוחות להר־הרצל בירושלים.